

Sestry a bratři, dnes po bohoslužbách máme výroční shromáždění a já jsem při této příležitosti zvolila trochu netradiční SZ čtení o tančícím, /dosl./ křepčícím izraelském králi Davidovi a o posměchu jedné z jeho žen Míkal. - Když se David stal po smrti 1. krále Saula /zemřel v boji s Pelištejci – viz 1S 31/ oficiálním králem izraelské říše, dobyl zpět – z rukou Pelištejců hlavní město říše Jeruzalém /viz 2S 5/ a dal v něm vystavět královské sídlo. Dalším významným činem krále Davida bylo přenesení Boží schrány /= truhly s Desaterem/ zpět do Jeruzaléma. Tu ukradli – ukořistili nepřátelé Pelištejci, ale protože byli za to – za trest Hospodinem raněni ošklivými nemocemi, Izraelcům ji vrátili. Ale truhla úmluvy byla v judském Baalímu /2S 6,2/; nemohla být v hlavním městě, obsazeném Pelištejci. Teprve po osvobození Jeruzaléma králem Davidem a jeho vojskem mohla být Boží schrána navrácena do centra říše. /Byla postavena do zvláštního, posvátného stanu. Teprve za krále Šalomouna, který směl vystavět Hospodinův chrám, byla přímo v chrámu. Viz 2S 7,12-13/ Četli jsme z Bible, že slavnostní přenesení Boží schrány do Jeruzaléma bylo provázeno oběťmi, veselím a tancem, a také troubením. „...vystupovali na horu Sijón=do Jeruzaléma za ryčného troubení polnic“(verš 15). Oběti zvířat vyjadřovaly pokoru lidí, vědomí nehodnosti, hříšnosti, a prosbu o usmíření. Tancem se projevuje radost, a troubení ohlašuje, že Hospodin je vítěz /vzpomeňme na troubení při Jozuově dobytí Jericha – viz Joz 6 /. Rozdávání chleba a koláčů lidem bylo nejen dobročinným skutkem, ale zároveň aktem svátostným – patřilo to k náboženskému kultu. Král David měl velikou radost z přenesení Desatera, vždyť to byl pro Izraelce nejzávažnější poklad! Spolu s ostatními lidmi jásal, zpíval a tancoval. Odložil své královské oblečení a měl na sobě jen tzv. efód = krátké roucho, které bylo součástí kněžského oblečení /viz Ex 28,42/- král David zde nyní vystupuje jako kněz. Tento efód zakrýval hrudník a záda a sahal jen po stehna. Ruce a nohy byly obnažené. Bylo to takové spodní krátké roucho – v očích královny Míkal král tančil, dováděl a křepčil ve spodním prádle. Proto mu vyčítavě říká: „Odhaloval ses pro oči otrokyň!“ **Královna Míkal**, dcera Saulova, **nesdílí se svým manželem a se svým lidem tu velikou radost** z navrácení truhly s Desaterem. Nesdílí s ostatními slavnostní a radostnou náladu. Není tam dole s nimi, shlíží na ně svrchu – z okna královského paláce. Není uprostřed svého lidu, cítí se být nad ním, cítí se nadřazená, nad obyčejnými lidmi, které všechny nazývá služebníky a otrokyněmi. Míkal zůstává stranou svého společenství, dívá se z odstupů, kriticky. Míkal se vyznačuje naprostým nepochopením, dokonce výsměchem a pohrdáním.

Sestry a bratři, jsou lidé, kteří – ač jsou členy našich náboženských obcí – zůstávají stranou, vše sledují kriticky, z odstupů. Nechtějí se zapojit do společenství víry. Nesdílejí s námi slavnosti (každotýdenní slavností je i nedělní bohoslužba!), nesdílejí s námi radost, úspěchy, a někdy jistě i starosti a problémy. Zůstávají stranou – rezervovaní, kritičtí nebo zcela lhostejní. Jsem Bohu vděčná za vás a děkuji vám, kteří mezi ně nepatříte! Ano, bylo by jistě snadnější stát pěkně stranou, vše jen pozorovat, z odstupů posuzovat a kritizovat. Ono je mnohem těžší aktivně se zapojit uprostřed společenství. A je to jistě i riskantní. Ale zároveň

je to veliké ochuzení – stát mimo. Takoví lidé „stranou“ nezažijí s námi veselé obecenství, radost, pohodu, neprožijí s námi Boží blízkost, nemohou potom požadovat Boží požehnání. Zůstávají sami /jako Míkal byla sama/, osamocení a smutní. – Nezůstávejme sami doma, v bezpečí svých „hradů“ – svých domovů, vyjděme do společenství víry, vyjděme do sboru, na faru, na sborovou akci .... Sdílejme obecenství Božího lidu, jehož jsme každý z nás součástí, sdílejme společně, s druhými tu velikou radost, že smíme tvořit Kristovu církev a že nás Bůh Hospodin miluje!

/Jindřiška Buttová, sbor Krč 17. 3. 2013/